

A Kárpátok bércein is muzsikált az erdő!

2004-ben Szabó Lajos erdőmérnök kezdeményezésére és szervezésében indult útjára az idén 19. évadát élő „Muzsikál az erdő”. Eredetileg a Mátra adott otthont neki, később Kecskemét és Gyula környékén is gyökeret vert. 2016-ban a határokat átlépve a Felvidéken (Fülek) és Partiumban (Nagyvárad) is dalra fakadt az erdő.

Az Erdészeti Lapok olvasói közül bizonyára számosan – ahogyan jelen sorok írói is – vettek már részt akár vendégként, akár közreműködőként a rendezvénysorozat közel két évtizede alatt. Valószínűleg mindegyikük egyetért abban, hogy a vitathatatlanul ragyogó ötlet napjainkig olyan fejlődésen ment át, hogy már méltán nevezhetjük az erdész szakma egyik legjelentősebb kulturális, egyben társadalmi eseményének.

A zenei élmények mellett az ismeretterjesztő előadások, a szakvezetési erdei séták a fenntartható erdőgazdálkodás és az erdész szakma nélkülözhetetlenségét is következetesen hangsúlyozzák.

Idén újabb mérföldkőhöz érkezett a „rendezvénysorozat”, mégpedig nem is akármilyenhez! 2022-ben először meghódította a Kárpátok bérceit is, szeptember 2–4 között ugyanis három különböző erdélyi helyszínen (Brassó, Sepsibodok-Oltszem, Csíkszentkirály-Büdösfürdő) csendült fel az erdei zene. A háromnapos rendezvény részletes programjának ismertetése helyett (az élménygazdag kínálatból mintegy csipegetve) csupán néhány kiragadott, számunkra szívmenelgető, emlékeztető momentumot elevenítünk fel, remélve azt, hogy ezzel – ha csak rész-

Kecskeudaszóval elegyes brassói erdő – Szokolay Dongó Balázs.

ben is – érzékeltetni tudjuk annak nagyszerűségét.

Az időjárás nem volt túlzottan kegyes, a szervezőket többször is improvizációra kényszerítette, aminek ők (akárcsak a ragyogó zenészek saját hangszereiken) kiválóan megfeleltek. Az esők a résztvevők létszámát biztosan befolyásolták, az elemekkel dacoló megjelentek kedvét, örömet viszont biztosan nem.

A brassói nap a városi erdő (jegenyefenyves-bükkös) szélén lévő réten kapott helyet. Az erdőszelel színpadtól kőhajításnyira nem volt nehéz olyan – különböző jellegű, méretű és szagú – jeleket találni, ami a medvék rendszeres látogatásaira utaltak.

Brassó multikulturális jellegének megfelelően itt a magyar fellépők mellett román és szász népzene is teríték-

re került. Az egyes fellépőket magyar és román nyelven egyaránt konferál-ták. Ez a nap azt a véleményt is erősítette, hogy a népek közötti gátak lebontásának egyik felettebb hatékony eszköze, éppen maga a zene lehet.

A sepsibodoki (Sepsibodok-Oltszem) nap előkészítéseként *Fodor István*, a község polgármestere autójába ült, és a résztvevők biztonsága érdekében, a rendezvény helyszínéhez közeli erdőszegélyről elhajkurászta a vackorfákat rendszeresen dezsáló medvéket (nyilván nem véletlen a meshős, a pizsén-pizse kölyökmackó, Vackor elnevezése). Kezdsnek nem rossz...

Agócs Gergely népzenekutató, népzeneész, önmagában is élményszámba menő karaktere – beleértve ízes palóc akcentusát – még tovább növelte egyébként is izgalmas, érdekesítő előadásának élményértékét. A magyarság származását és rokonsági kapcsolatait elemezve arra jutott, hogy az átlagmagyar számára gyakorlatilag ismertelen kaukázusi kisépek ősi népzeneje egyértelmű rokonságot mutat a miénkkel. Mindezen túl a rendezvény első és második napján a Fonó együttessel (benne biológus hallgató Julcsi lányával) ragyogó zenével pezsdítette fel a hallgatóság véréit.

Szentegyháza több mint 90%-ban magyar nemzetiségű, csatlakozott falvaival (Homoródfürdő, Lővétebánya) együtt közel 7000 lakosú kisváros Hargita megyében. Az 1982-ben alapított Szentegyházi Gyermekefilharmónia (vezetője *Haáz Sándor* tanár) bő 100 tagú énekkarának dalai már önmagukban is lenyűgözőek lettek volna, de a gyerekek megjelenése, tartása és a dalokat konferáló két leányka mondandója nemcsak egyszerűséggel könnyet csalt még

A daloskedvű szentegyházi leánykák egy csoportja.

Porzolt Levente erdőmérnök, erdészeti főtanácsos, legkisebb (az első osztályt éppen megkezdő) fiával és egy maroknyi magyarországi erdészszel Bedő Albert kálmoki szobránál

István Ildikó táncot tanít Sepsibodok-Olt-szem batárában

a meglelt korú, 100 kg-os testsúlyt jelentősen meghaladó, kopaszodó, szakállas férfiember szemébe is.

Szokolay Dongó Balázs a „Muzsikál az erdő” egyik gyakran visszatérő zenésze. Nehezen leírható élmény, hogy a kecskedudából vagy egy vaskosabb ceruzányi pikulából milyen csodálatos hangokat, dallamokat csalogat ki. Mindhárom napon élvezhettük, amint szólóban zenél, de a második és har-

Szabó Lajos és Tánczos Barna. A miniszter kezében a bargitai fenyvesben összedett eldobott műanyag palack (nem előre megírt forgatókönyv szerint)

madik napon a Corpus Harsona Kvar-tettel együtt is fellépett, szemléletesen (illetve hangzatosan) érzékeltette azt, hogy a legkülönbözőbb hangszerek is ragyogóan szólhatnak együtt, már ha jó zenészek fogják őket a kezükbe.

A nap zárásaként a sepsiszentkirályi István Ildikó (népdalénekes, népdalgyűjtő, néptáncos) és barátai adtak koncertet, amit fergeteges hangulatú tánc-ház követett. Ezt kicsik és nagyok, profik, haladók és az abszolút kezdők is egyaránt nagy lelkesedéssel táncolták végig, függetlenül attól, hogy minden lépés tökéletesen sikerült-e vagy sem.

Mindhárom napon részt vett az eseményen Tánczos Barna, Románia környezetvédelmi, vízügyi és erdészeti minisztere. A Csíkszentkirály-Büdösfürdön

még inkább meseszerűvé tette az egyébként is varázslatos hargitai lucfenyvest.

A Magyar Rapszódia Projekt Levédia című produkciója (tulajdonképpen egy népzenei alapokra építkező rockopera), Molnár Levente operaénekes vendégszereplésével feltette a koronát az aznapi programra.

Az estét, egyben az egész rendezvényt a csíkszentkirályi Vadrózsa Néptáncegyüttes (vezetője Kelemen Szilveszter) kiváló hangulatú néptáncbemutatója és táncháza zárta, ahol a nézők (köztük Tánczos miniszter is) tesztelhette néptánc tudását.

A magyarországi szervezők mellett külön is őszinte elismerés és köszönet illeti az erdélyieket (helyi lakosok, erdész-kollégák), akik részletekbe menő gondossággal és hatalmas szívvel készítették

Nyisztor Ilona és a „Pusztinai kakasok”. A név az együttesben zenélő ifjú legények időnkénti virtuskodására utal.

(amit egyébként a csíkszentimreiek szintén a magukénak tekintenek) megrendezett zárónapnak – csíkszentkirályi lévén – tulajdonképpen házigazdája is volt. A miniszter egyebekben sportos, jó humorú, közvetlen, barátságos személyiség. Saját autóján szállította, illetve maga cipelte a krumpliszákókat a gulyásfőző üstökhöz (nem a fotósok kedvéért, mert azok a közepben sem voltak).

Büdösfürdön (nem túl hízelgő nevét borvízforrásairól és mofettáiról kapta) már-már a bőség zavara okozhatott némi gondot. Olyan mennyiségű és olyan kiváló zenei produkció került porondra, hogy egyiket sem szabadott kihagyni. A Misztrál együttes vagy éppen a Nyisztor Ilona által vezetett, moldvai csángó népzenei játszó „Moldvai kakasok” muzsikája egyaránt szép élmény volt szívnek és fülnek egyaránt. Mint ahogy Szokolay Dongó Balázs furulyajátéka is, ami

elő és bonyolították le a rendezvényeket. Munkájukat Porzsoló Levente, Tánczos miniszter erdészeti főtanácsosa vezényelte, akinek még arra is volt ideje és energiája, hogy a rendezvény zárását követő napon Sepsiszentgyörgyön és környékén avatott idegenvezetőként kalauzolja magyarországi barátait.

A nagyszerű zenék, a jó hangulatú erdei séták élményén túl mindhárom napot átjárta az összetartozás azon nagyszerű élménye, amit talán leginkább Erdélyben érezhet meg igazán az ember. Aki pedig ezt egyszer megkóstolta, az valószínűleg törekedni fog arra, hogy újra és újra átélhesse.

Végezetül csak annyit: *őszintén reméljük, hogy 2023-ban is muzsikálni fog az erdő a Kárpátok bércein, nem kevésbé azt is, hogy nekünk is módunk lesz azt a muzsikát is személyesen hallgatnunk.*

Dr. Csóka György, dr. Hírka Anikó